

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У 2994/21
Дана 07.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Милицом Новаковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Владимир Путник, адвокат из Београда, ул. Стархињића Бана бр. 34, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 112-01-276/2020-01 од 11.12.2020. године, у предмету распоређивање државног службеника, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.07.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, Дирекције за националне референтне лабораторије број: 112-01-401/32/2020-09 од 01.10.2020. године, а ставом 2. диспозитива оспореног решења одбијен је, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова поступка на име састава жалбе. Наведеним решењем првостепеног органа од 01.10.2020. године, ставовима 1. и 2. диспозитива, тужила је, као државни службеник у Министарству пољопривреде и заштите животне средине, уз своју сагласност, распоређена на радно место за опште и правне послове у звању саветник у Дирекцији за националне референтне лабораторије, које је одређено у члану 155. под редним бројем 749. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде и заштите

животне средине бр. 110-00-78/2014-09 од 20.08.2014. године, почев од 22. октобра 2014. године до 09. јуна 2016. године. Ставовима 3. и 4. диспозитива ожалбеног решења тужили је, као државном службенику, за обрачун и исплату плате одређена VIII платна група, I платни разред и коефицијент у висини од 2.53, почев од 22. октобра 2014. године, који ће се увећавати на начин прописан у ставу 4. тог решења, док је ставом 5. диспозитива утврђено право државног службеника на додатак на основну плату у висини од 6,80% основне плате, по основу времена проведеног у радном односу код послодавца, без обзира у ком државном органу је био запослен (минули рад), на дан 19. септембра 2014. године, и то у складу са решењем број: 112-01-2/265/2013-09 од 01.07.2013. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 12.02.2021. године, преко пуномоћника, тужила оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да јој је радни однос у Дирекцији за националне и референтне лабораторије престао решењем о престанку радног односа бр. 118-00-28/2016-09 од 03.08.2016. године, јер је остала нераспоређена. С тим у вези, истиче да је нејасно због чега је првостепени орган и даље распоређује на ново радно место када је већ пуних пет година у пензији. Како тужила у моменту доношења ожалбеног решења није била у радном односу код првостепеног органа, сматра да он није могао да одлучује о њеним правима и обавезама из радног односа, већ је једино могао да обустави поступак, будући да нема услова да се исти и даље води у складу са чланом 101. став 1. Закона о општем управном поступку. Напомиње да је решење о престанку радног односа коначно и правоснажно и да самим тим у изреци оспореног решења, као и у његовом заглављу и образложењу погрешно стоји да је тужила државни службеник, иако она то није већ пуних пет година, на који начин су погрешно примењене одредбе чл. 133. и 134. Закона о државним службеницима. С обзиром да је ожалбено решење број 112-01-401/32/2020-09 од 01.10.2020. године идентично решењу број 112-00-03/13/2015-09 од 10.02.2015. године, тужила остаје код свих навода изнетих у управном спору који је вођен поводом тог решења. Посебно истиче да поступајући орган није утврдио да ли је у новом правилнику постојало радно место на које је тужила могла бити распоређена, на који начин је оцењено да распоређени државни службеник у односу на тужилу има предност приликом распоређивања и који су релевантни критеријуми и докази узети у обзир код њеног распоређивања. Наглашава да јој у поновном поступку није дата могућност да се изјасни о овим околностима, при чему наводи и то да никада није дала сагласност за распоређивање на ниже радно место, нити јој је та сагласност достављена. Напомиње да су у одељењу за нормативне послове у предметном периоду постојала слободна и непопуњена радна места на која је могла бити премештена, као и да јој је коефицијент утврђен погрешном применом члана 20. Закона о платама државних службеника и намештеника. Предлаже да суд, у складу са чланом 70. став 1. Закона о управним споровима сам реши ову управну ствар, тако што ће обуставити поступак распоређивања тужиле, будући да иста није више у радном односу или да, уколико нађе да нису испуњени услови за доношење наведене одлуке, у складу са чланом 197. став 2. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Трошкове тражи у износу од 16.500,00 динара на име

састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, као и судксе таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења, па је, налазећи да тужила у тужби није навела нове чињенице и доказе, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је тужила, пре ступања на снагу Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде и заштите животне средине број 110-00-78/14-09 од 20.08.2014. године, била распоређена на радном месту руководиоца Групе за правне и опште послове, у звању самосталног саветника. Наведеним правилником, на који је Влада дала сагласност закључком 05 број: 110-9438/2014 од 26.04.2014. године и који је ступио на снагу 03.09.2014. године, извршене су промене унутрашњег уређења и систематизација радних места у Дирекцији за националне референтне лабораторије, тако што је, између осталог, укинута ужа унутрашња јединица, Група за правне, опште и административне послове, у којој је било систематизовано радно место руководиоца Групе, на коме је решењем број: 112-01-2/265/2013-09 од 01.07.2013. године била распоређена тужила. Након извршене претходне анализе утврђено је да је извршилачко радно место за опште и правне послове утврђено у члану 155. под редним бројем 749. новог правилника, у звању саветник, једино радно место у овом државном органу за које тужила испуњава услове у погледу стручне спреме. Будући да је 21.10.2014. године дала претходну сагласност за премештај на ниже радно место, које одговара њеној стручној спреми, то је, у складу са чланом 133. став 2. Закона о државним службеницима, извршено наведено распоређивање. Како је ово радно место једино на коме су се обављали општи и правни послови у оквиру Дирекције за националне референтне лабораторије, потребни за нормално функционисање овог државног органа, то је постојала неопходност и изузетна потреба за оваквом одлуком о распоређивању. Тужила је на радно место за правне и опште послове распоређена до 09.06.2016. године, јер је Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде и заштите животне средине број 110-00-51/2016-09 од 17.03.2016. године, који је донет сагласно одредбама Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору (“Службени гласник РС”, број 68/15) и Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему АП Војводине и систему локалне самоуправе за 2015. годину (“Сл. гласник РС”, бр. 101/15...45/16) исто укинута. Са наведених разлога, тужила је по основу решења број: 112-00-153/2016-09 од 09.06.2016. године остала нераспоређена, након чега јој је закључно са 10.08.2016. године престао радни однос. Како је у спроведеном поступку утврђено да је решењем, које се примењивало

до доношења ожалбеног решења, тужилци била одређена VII платна група, трећи платни разред и висина основног коефицијента за обрачун и исплату плате од 3,49, те како је одлучено да се тужилци, уз своју сагласност, распореди на ниже радно место и да престаје да руководи унутрашњом организационом јединицом, то су тужилци коефицијент за обрачун плате, као и динамика њеног увећања, утврђени применом члана 20. Закона о платама државних службеника и намештеника, на начин одређен у ст. 3. и 4. диспозитива ожалбеног решења. Право на додатак на основну плату у висини од 6,80% основне плате, по основу минулог рада – временаведеног у радном односу код послодавца (без обзира у ком државном органу је била запослена), на дан 19.09.2014. године, утврђено је у складу са чланом 23. Закона о платама државних службеника и намештеника. У поступку по жалби тужилци на решење првостепеног органа од 01.10.2020. године, тужени орган је, позивајући се на чињенично стање утврђено у првостепеном поступку у вези са донетим актом, ценећи наводе жалбе и пружене доказе, нашао да је првостепени орган правилно поступио када је тужилци распоредио на радно место из диспозитива ожалбеног решења, правилном применом чл. 133. и 134. Закона о државним службеницима. Тужени орган је оценио, као неосноване, жалбене наводе да тужилци није дала сагласност за распоређивање на радно место за опште и правне послове, у звању саветника, имајући у виду да се у списима предмета налази својеручно потписана изјава тужилци од 21.10.2014. године, којом је сагласна да буде распоређена на то радно место. По налажењу туженог, првостепени орган је, поступајући у поновном поступку, отклонио недостатке на које му је указано решењем Жалбене комисије Владе број: 112-01-110/2020-01 од 09.07.2020. године, којим је поништено раније првостепено решење број: 112-01-01/95/2020-09 од 20.05.2020. године и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање, на тај начин што је у уводу ожалбеног решења означен предмет поступка и лично име странке, док је решењем о исправци број 112-01-401/33/2020-13 од 30.11.2020. године исправљена техничка грешка, навођењем пуне адресе странке и њеног пуномоћника, са ког разлога су, као неосновани, оцењени наводи којима се оспорава ожалбено решење јер у уводу истог није наведена потпуна адреса странке. Како је првостепено решење донето по службеној дужности, у поступку непосредног одлучивања, на основу података из службених евиденција, тужени је оценио да су без утицаја на другачије решавање ове управне ствари и наводи жалбе којима се указује на повреду начела саслушања странке, као и повреду права тужилци на изјашњавање о чињеницама које су од значаја за одлучивање у овој управној ствари. Имајући у виду наведено, Жалбена комисија Владе је сагласно члану 170. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку донела одлуку као у ставу 1. диспозитива оспореног решења. Одлука о захтеву за накнаду трошкова управног поступка је донета сходном применом члана 85. став 6. и члана 87. став 2. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 134. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/05...95/2018) прописано је да се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководилац води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања (став 1.). Ако новим Правилником нека радна места буду укинута или број државних службеника буде смањен, на прекобројне државне службенике примењују се одредбе овог закона које важе за случај измене Правилника (члан 133. овог закона) (став 2.). Одредбом члана 133. истог закона је прописано да се ако

Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године (став 1); Ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји или се државни службеник не сагласи са премештајем, постаје нераспоређен (став 2). Жалба не одлаже извршење решења о премештају и решења којим се утврђује да је државни службеник нераспоређен (став 3.).

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиље изјављену против ожалбеног решења, налазећи да је првостепени орган у поновном поступку, на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, без повреде правила поступка, правилно применио материјално право. Правилно је закључивање туженог да је првостепеним решењем тужиља правилно распоређена на радно место за опште и правне послове у звању саветника, за које испуњава услове у погледу стручне спреме, будући да се, сагласно члану 133. став. 2. Закона о државним службеницима, писменом изјавом од 21.10.2014. године изричито сагласила да буде распоређена на то радно место, при чему је неспорно утврђено да је новим Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде и заштите животне средине претходно радно место тужиље укинута. За своју одлуку тужени орган је дао довољно јасне, чињенично и правно образложене разлоге, које у свему, као правилне, прихвата и овај суд.

Управни суд је ценио наводе тужбе којима се указује на погрешну примену одредби чланова 133. и 134. Закона о државним службеницима, као и наводе да се тужиља није сагласила са распоређивањем, па је нашао да су неосновани. Ово стога што је у поступку утврђено, а што се ни тужбом не оспорава, да је Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде и заштите животне средине 20.08.2014. године укинута претходно радно место тужиље, а у списима туженог се налази потписана изјава тужиље, којом даје сагласност да буде распоређена на радно место за опште и правне послове, које је одређено у члану 155. под редним бројем 749 наведеног правилника. Имајући ово у виду, суд налази да су приликом распоређивања тужиље правилно примењене наведене законске одредбе.

Цењени су и наводи тужбе да у моменту доношења ожалбеног решења тужиља није била у радном односу код првостепеног органа, због чега он није могао да одлучује о њеним правима и обавезама из радног односа, већ је једино могао да обустави поступак, па је Управни суд нашао да су неосновани, јер је првостепено решење донето у поновном поступку и регулише радни статус тужиље у временском периоду када је била у радном односу код првостепеног органа.

Управни суд је ценио и остале наводе тужбе, који су поновљени наводи жалбе, па је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање у овом управном спору, са довољно јасних чињеничних и правних разлога датих у образложењу оспореног решења, које у свему, као правилне, прихвата и овај суд, због чега их неће посебно образлагати.

Управни суд је разматрао предлог тужиље да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, па је нашао да се нису стекли услови за такво решавање. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нема разлога за његов поништај, а тиме ни могућности да суд, у смислу чл. 43. ст. 1. ЗУС-а, пресудом реши ову управну ствар, будући да је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што овде није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на њен успех у овој управној ствари, па је применом одредби чл.66 и 67. Закона о управним споровима а у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 .. 18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.07.2022. године, 24 У 2994/21

Записничар
Милица Новаковић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД